

Arrest

nr. 102 716 van 13 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 4 juli 2012, op diezelfde dag ter kennis gebracht aan verzoekster.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. ACHAERT, die *loco* advocaat B. PIEDFORT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 februari 2010 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) in.

Op 15 oktober 2010 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, wegens het niet voorleggen van een medisch attest.

Op 3 november 2010 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13).

Op 5 november 2010 werd door verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend.

Op 6 december 2010 werd verzoeksters tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard. Verzoekster werd in het bezit gesteld van een A.I.

Op 21 april 2011 actualiseerde verzoekster haar aanvraag.

Op 19 mei 2011 werd door de arts-adviseur een negatief advies uitgebracht betreffende de medische situatie van verzoekster.

Op 5 juli 2011 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om verzoeksters tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren wegens de beschikbaarheid van de noodzakelijke behandeling in Macedonië volgens de ambtenaar-geneesheer, zoals weergegeven in zijn advies van 19 mei 2011.

Op 29 juli 2011 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 23 februari 2012 verwierp de Raad het beroep, bij arrest nr. 75 688.

Op 16 februari 2012 diende verzoekster een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 22 mei 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Op 4 juli 2012 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

«In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding wordt aan T. A.

Geboren te S. / J. op 24.05.1937 van Macedonië (Voortn. Joegoslavische Rep.) nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 01/08/2012 (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980). Regelmatig verblijf verstreken sedert 08.11.2010.»

2. Ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr.148.037*).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn verstreken was, hetgeen door verzoekster niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Tevens blijkt uit het administratieve dossier dat tegen verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 29 juli 2011. Het beroep dat tegen dit bevel werd ingediend, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 75 688 van 23 februari 2012. Dit wordt niet betwist door verzoekster. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoekster niet en levert voor haar geen nut op omdat verweerder het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoekster *prima facie* geen wettig belang heeft bij haar beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Verzoekster roept een schending in van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster stelt dat zij medicatie nodig heeft en dat deze medicatie niet beschikbaar is in het land van herkomst. Verder stelt ze dat haar terugsturen naar haar land van herkomst haar nog meer zal confronteren met de oorzaak van haar depressie. Verder stipt ze aan dat ze al jaren in België verblijft en dat zij iedereen heeft achtergelaten in haar land van herkomst. Thans verblijft ze bij haar zoon en schoonzus aan wie een verblijfsrecht werd toegekend. Zij meent dat bij de beoordeling van de medische situatie ook rekening dient gehouden te worden met de toegang tot de gezondheidsverstrekking, met de financiële situatie van betrokkene en met de aanwezigheid van familie. Tot slot betoogt zij dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst met slechtere hygiënische omstandigheden te maken zal hebben, geen adequaat logement zal hebben en haar medische behandeling niet zal kunnen verder zetten (zij verwijst hiervoor naar het medisch attest dat zij in het kader van haar medische regularisatie heeft ingediend).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet.

Wat betreft de beschikbaarheid van de medicatie in het land van herkomst, legt verzoekster geen begin van bewijs voor waaruit moet afgeleid worden dat de medicatie niet beschikbaar zou zijn in haar land

van herkomst. Hetzelfde kan opgemerkt worden aangaande de beweringen als zou verzoekster slechtere hygiënische condities ondervinden, geen adequaat logement meer zou hebben of haar medische behandeling niet zou kunnen verderzetten. Noch in de voorgelegde medische getuigschriften, noch bij het verzoekschrift wordt hier enigszins een begin van bewijs van voorgelegd.

De Raad kan verzoekster niet volgen als zou uit haar vertrek naar Europa moeten worden afgeleid dat ze niet kapitaalkrachtig zou zijn. Het causaal verband is voor de Raad niet duidelijk noch aangetoond.

Het feit dat verzoekster geen familie meer zou hebben in Macedonië is ook weer op geen enkele manier gestaafd, noch het feit dat haar land van herkomst de oorzaak zou zijn van haar zware depressie. Bovendien blijkt evenmin uit de voorliggende medische attesten dat verzoekster zou lijden aan een zware depressie.

Aangaande de slechtere hygiënische condities, het adequate logement en het voortzetten van de behandeling, merkt de Raad op dat volgens het EHRM een terugval van de ziekte hetzij een verslechtering van de medische toestand op zich nog geen schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg heeft (EHRM 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid v. Verenigd Koninkrijk, par. 32-41).

Evenmin doorslaggevend is het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende Staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen geeft (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndongoya v. Zweden; EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland). Bovendien is er geen schending van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft. Ook al zou de gezondheidszorg in het land van herkomst van verzoekster niet optimaal zijn, wat *in casu* niet is aangetoond, houdt dit niet in dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633).

Verder moet opgemerkt worden dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, niet in het gedetailleerd medisch getuigschrift wordt gesteld dat de behandeling niet zal kunnen worden verdergezet in het land van herkomst, noch dat de medicatie niet onderbroken mag worden. Verzoekster meent dit in de aanvraag te kunnen afleiden uit het standaard medisch getuigschrift omdat de arts stelt dat verzoekster regelmatig op controle moet komen en jaarlijks een echo moet laten maken. Verzoekster toont evenwel niet aan dat deze zaken niet mogelijk zijn in haar land van herkomst.

Tot slot is het *in casu* wel belangrijk aan te stippen dat verzoeksters eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij ze grotendeels dezelfde problemen heeft aangehaald, reeds ongegrond werd verklaard en dat hierbij werd vastgesteld dat de medicatie die verzoekster behoeft, verkregen kan worden in haar land van herkomst en dat de voorgestelde behandeling (waaronder cardiologische opvolging) beschikbaar en toegankelijk is. In deze beslissing werd ook rekening gehouden met de financiële draagkracht van verzoekster. In deze beslissing werd reeds aangegeven dat er van een schending van artikel 3 van het EVRM geen sprake is.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM teweegbrengt.

Het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU